

Sygn. akt IV KO 123/17

ZARZĄDZENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **S. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

w przedmiocie wniosku S. K. o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt II K [...]

z a r z ą d z i ł a:

na podstawie art. 545 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

odmówić przyjęcia wniosku S. K. o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 20 września 2017 r. S.K. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 czerwca 2016 r., II K [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 7 grudnia 2015 r., II K [...]. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału IV z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt IV KO [...], wezwano go do uzupełnienia braków formalnych poprzez uiszczenie opłaty od wniosku o wznowienie postępowania oraz sporządzenie tego wniosku przez adwokata lub radcę prawnego w terminie 7 dni pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny. Wnioskodawca uiszczył opłatę. Nie uzupełnił jednak braku formalnego złożonego pisma, ale w dniu 8 stycznia 2018 r. wniósł kolejne pismo, w którym poinformował, że złożone przez niego wcześniej pismo jest petycją w rozumieniu art. 63 Konstytucji. Wyjaśnił że nie można traktować jako wniosku o wznowienie postępowania, ale jako wniosku o rozważenie

możliwości wznowienia postępowania z urzędu. W ocenie wnioskodawcy zaistniały przesłanki do wznowienia w postaci uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Uzasadniając obowiązek wznowienia postępowania wnioskodawca przywołał wyrok Europejskiego Trybunału Prawa Człowieka z dnia 22 stycznia 2013, w sprawie Camilleri przeciwko Malcie, skarga nr 42931/10. Podniósł niezgodność z art. 2, 7, 9, 30, 31 ust. 3 i 45 Konstytucji przymusu adwokacko-radcowskiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sporządzone przez S. K. pismo z dnia 16 września 2017 r. stanowi wniosek skazanego o wznowienie postępowania. Przekonuje o tym – i to jednoznacznie – jego treść. Stąd też w pełni uprawnione obowiązującymi przepisami postępowania karnego było zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Izby Karnej wzywające wnioskodawcę do usunięcia, w terminie 7 dni, pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny, braków formalnych tego wniosku poprzez m.in. sporządzenie go i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego. Nie ulega wątpliwości, że S. K. otrzymał to wezwanie w dniu 27 grudnia 2017 r. (k. 14 akt IV KO [...]), ale braku tego do dnia dzisiejszego nie usunął. Tymczasem, zgodnie z treścią art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Tylko wniosek spełniający ten wymóg – wedle obowiązującego prawa – może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

Skoro przedmiotowy wniosek sporządzony przez S. K. tego wymogu nie realizuje, to zgodnie z przywołanymi na wstępie przepisami należało odmówić jego przyjęcia.

Odnosząc się natomiast do pisma z dnia 29 grudnia 2017 r. zauważyć należy, iż wnioskodawca nie wykazał, aby w sprawie rzeczywiście zaistniały podstawy do wznowienia postępowania z urzędu, co by dopiero uzasadniało wszczęcie postępowania w trybie art. 542 § 3 k.p.k. W swoim piśmie przytoczył wprawdzie art. 439 § 1 k.p.k., ale do tego ograniczył rozważania dotyczące podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Nie podał bowiem żadnej okoliczności stanowiącej bezwzględną przyczynę odwoławczą wymienioną w art. 439 k.p.k. Wskazał natomiast na wyrok Europejskiego Trybunału Prawa Człowieka z dnia 22 stycznia 2013, w sprawie Camilleri przeciwko Malcie, skarga nr 42931/10.

Dotyczy on zasady *nullum crimen sine lege*, której przestrzeganie zapewnić ma przed arbitralnym oskarżeniem, skazaniem i ukaraniem. Wnioskodawca nie wskazał jednak jaki jest związek tego orzeczenia z badaną sprawą, a tym bardziej która z bezwzględnych przyczyn wystąpiła.

Odnosząc się do wymienionych w piśmie przepisów Konstytucji oraz ustawy o prawach pacjenta, to służyć miały głównie wykazaniu, że czyn, za który wnioskodawca został skazany nie był czynem społecznie szkodliwym, gdyż stanowił on ratowanie życia drugiemu człowiekowi. Tym samym wnioskodawca zdaje się sugerować, że popełniony czyn nie stanowił przestępstwa, gdyż zgodnie z art. 1 § 2 k.k. nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. Wśród bezwzględnych przyczyn odwoławczych wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. brak odniesienia do art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. dotyczącego znikomej społecznej szkodliwości czynu. Bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w przepisie art. 439 § 1 k.p.k. zachodzą bowiem tylko wtedy, gdy wymienione w tym przepisie uchybienia zaistniały w rzeczywistości a nie tylko pozornie.

Jeśli jednak ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na podawane w piśmie wnioskodawcy okoliczności, to powinien złożyć wniosek o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 2 pkt a k.p.k. sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Sama odmienna ocena społecznej szkodliwości popełnionego przez skazanego nie stanowi jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Nie może ona zatem doprowadzić do wznowienia postępowania.

Oдноśnie do kwestionowanej przez niego zgodności z Konstytucją przymusu adwokacko - radcowskiego wobec ograniczenia jego prawa do sądu, to zwrócić należy uwagę na treść art. 78 k.p.k. Zgodnie z jego § 1, jeżeli wnioskodawca wykaże, iż nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny, może żądać aby wyznaczono mu obrońcę z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.